

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2450/2020
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Урош Мишковић, адвокат из ..., ..., против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Новаковић, адвокат из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Мијо Козомара, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1551/17 од 14.12.2017. године, у седници већа одржаној 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1551/17 од 14.12.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 430/14 од 10.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, предлог тужене ББ за прекид поступка у овој правној ствари до окончања поступка који се води пред Вишим судом у Београду у парници П 1230/15. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац по основу уговора о доживотном издржавању ЗР 261/96 од 17.05.1996. године, стекао право својине на катастарским парцелама наведеним у овом ставу изреке и кући, кућни број ..., изграђеној на катастарској парцели ..., све уписано у лист непокретности број ... КО ... Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженим на име трошкова парничног поступка исплати износ од 168.150,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1551/17 од 14.12.2017. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 430/14 од 10.11.2016. године у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку

У конкретном случају, тужилац тужбом тражи утврђење права својине на катастарским парцелама: кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ... и кп.бр. ..., као и кућа, кућни број ... изграђеној на кп.бр. ..., по основу уговора о доживотном издржавању,

закљученог са сада пок. ГГ, као примаоцем издржавања, дана 17.05.1996. године, чији предмет су парцеле које носе друге бројеве од оних наведених у тужбеном захтеву (кп.бр. ..., са кућом, кућни број ... са кућиштем, двориштем и воћњаком, кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ..., кп.бр. ... и кп.бр. ...). Тужене су укњижене у листу непокретности бр. ... КО ... као сувласнице са по $\frac{1}{2}$ идеалних делова на катастарским парцелама и на породичној стамбеној згради постојећој на катастарској парцели ... КО ..., на којима тужилац тражи утврђење права својине. Неке од наведених парцела, које су наслеђене иза смрти сада пок. ГГ, тужена ББ и правни претходник тужене ВВ и тужиоца, су отуђили, док су на парцелама које су биле предмет уговора о доживотном издржавању уписана трећа лица, а не прималац издржавања.

Имајући у виду наведено, а како тужилац током поступка није пружио правно релевантне доказе о идентитету катастарских парцела наведених у уговору о доживотном издржавању и оних које су биле предмет оставинског решења иза смрти сада пок. ГГ, а које тужбом тражи, односно како није доставио одговарајуће податке из јавних књига на основу којих би се могла евентуално утврдити генеза наведених парцела, нити је предложио извођење доказа вештачењем на основу ког би се ове парцеле потом идентификовале на терену, то је и по оцени Врховног касационог суда правилан закључак нижестепених судова да тужилац не може стећи право својине на парцелама наведеним у петитуму тужбе по основу уговора о доживотном издржавању, јер није доказао да су у питању идентичне парцеле.

Наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби које је другостепени суд ценио приликом одлучивања о изјављеној жалби и за своју одлуку је дао јасне и образложене разлоге које у свему прихвата и ревизијски суд.

Неосновано тужилац у ревизији поново указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право и то одредбу члана 20. Закона о основама својинскоправних односа, будући да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 99. Закона о облигационим односима, којом је прописано да се одредбе уговора примењују онако како гласе, као и да се при тумачењу спорних одредаба не треба држати дословног значења употребљених израза, већ треба истраживати заједничку намеру уговарача и одредбу тако разумети, како то одговара начелима облигационог права утврђеним овим законом. Такве наводе тужилац је изнео и у жалби, а исте је другостепени суд детаљно образложио, те ово образложење у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о захтеву тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 153. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП. Тужилац није успео у поступку по ревизији, због чега му не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић